

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

16. februar 2023 *

»Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – forordning (EU) nr. 604/2013 – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – artikel 6, stk. 1 – barnets tarv – artikel 16, stk. 1 – afhængige person – artikel 17, stk. 1 – diskretionær klausul – en medlemsstats gennemførelse – tredjelandstatsborger, som er gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning om international beskyttelse – ægteskab – ægtefælle med international beskyttelse i den pågældende medlemsstat – afgørelse om at afslå at behandle ansøgningen og overføre ansøgeren til en anden medlemsstat, der anses for ansvarlig for behandlingen af ansøgningen«

I sag C-745/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af rechtbank Den Haag (retten i første instans i Haag, Nederlandene) ved afgørelse af 29. november 2021, indgået til Domstolen den 2. december 2021, i sagen

L.G.

mod

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, D. Gratsias, formanden for Femte Afdeling, E. Regan (refererende dommer), og dommer Z. Csehi,

generaladvokat: T. Čapeta

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– L.G. ved advocaten F. van Dijk og A. Khalaf,

* Processprog: nederlandsk.

- den nederlandske regering ved K. Bulterman og H.S. Gijzen, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved L. Grønfeldt og F. Wilman, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem en tredjelandstatsborger og Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretæren for retlige anliggender og sikkerhed, Nederlandene) (herefter »statssekretæren«) vedrørende sidstnævntes afgørelse om at afslå at behandle den ansøgning om international beskyttelse, som denne statsborger har indgivet, og at overføre denne til Republikken Litauen med den begrundelse, at denne anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EF) nr. 343/2003

- 3 Artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 50, s. 1) (herefter »Dublin II-forordningen«), under kapitel IV i denne forordning, med overskriften »humanitær klausul« fastsatte i stk. 2:

»I tilfælde, hvor den pågældende er afhængig af hjælp fra den anden på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder, skal medlemsstaterne normalt lade asylansøgeren blive sammen med eller familiesammenføre denne med et andet familiemedlem, der befinder sig på en af medlemsstaternes område, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.«
- 4 Dublin II-forordningen blev ophævet og erstattet af Dublin III-forordningen den 19. juli 2013.

Dublin III-forordningen

- 5 Dublin III-forordningens kapitel I med overskriften »Formål og definitioner« er indeholdt i forordningens artikel 2 med overskriften »Definitioner« og har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

g) »f familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på medlemsstaternes område:

- ansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller nationale praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens lovgivning vedrørende tredjelandstatsborgere

[...]«

- 6 Forordningens artikel 3 med overskriften »Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse«, der er indeholdt i forordningens kapitel II med overskriften »Almindelige principper og garantier«, bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.«

- 7 Forordningens artikel 6 med overskriften »Garantier for mindreårige« fastsætter:

»1. Barnets tarv skal være et primært hensyn for medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, som er fastsat i denne forordning.

[...]

3. Ved vurderingen af barnets tarv samarbejder medlemsstaterne tæt med hinanden og tager navnlig behørigt hensyn til følgende faktorer:

a) mulighederne for familiesammenføring

[...]«

- 8 Dublin III-forordningens kapitel III med overskriften »Kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig« indeholder artikel 7-15.

- 9 Forordningens artikel 9 med overskriften »Familiemedlemmer, som er personer med international beskyttelse« har følgende ordlyd:

»Hvis ansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.«

10 Nævnte forordnings artikel 12 med overskriften »Udstedelse af opholdstilladelser eller visa« fastsætter i stk. 2 og 3:

»2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er det den medlemsstat, der har udstedt dette visum, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse [...]

3. Er ansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse medlemsstaterne i følgende rækkefølge:

a) den medlemsstat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelserne giver ret til ophold af samme varighed, den medlemsstat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest

b) den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art

c) i tilfælde af visa af forskellig art den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, eller i tilfælde af samme gyldighedsperiode den medlemsstat, der har udstedt det visum, som udløber senest.«

11 Under kapitel IV i Dublin III-forordningen med overskriften »Afhængige personer og diskretionære klausuler« er forordningens artikel 16 med overskriften »Afhængige personer«, som i stk. 1 bestemmer:

»Når ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forælder, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller når vedkommendes barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med eller sammenføre denne med barnet, søskenden eller forælderen, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, at barnet, søskenden eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.«

12 I samme kapitel fastsætter forordningens artikel 17 med overskriften »Diskretionære klausuler« følgende i stk. 1, første afsnit:

»Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.«

13 Under forordningens kapitel VI, afdeling I, der har overskriften »Procedurer for overtagelse og tilbagetagelse«, er forordningens artikel 20 med overskriften »Indledning af proceduren«, som i stk. 3 bestemmer:

»Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv når den mindreårige ikke selv er ansøger, forudsat at det tjener den mindreåriges tarv bedst. På samme måde

behandles børn født efter ansøgernes ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.«

Nederlandsk ret

- 14 I henhold til artikel 2 i Burgerlijk Wetboek, første bog (den nederlandske borgerlige lovbog), anses et barn, som en kvinde er gravid med, for allerede at være født, når barnets interesser tilsiger det.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 15 Sagsøgeren i hovedsagen, der er syrisk statsborger, fik ved Republikken Litauens repræsentation i Belarus udstedt et visum, der var gyldigt fra den 10. august 2016 til den 9. november 2017.
- 16 I løbet af juli 2017 forlod hun Syrien, og efter bl.a. at have krydset Tyrkiet, Grækenland, Litauen og Polen ankom hun til Nederlandene den 27. september 2017.
- 17 Den 28. september 2017 indgav sagsøgeren i hovedsagen en ansøgning om asyl i Nederlandene.
- 18 Den 10. oktober 2017 giftede sagsøgeren sig med en tredjelandstatsborger, som allerede var blevet tildelt asyl af denne medlemsstat, hvor han havde opholdt sig siden 2011. Sagsøgeren og hendes mand kendte hinanden før deres ægteskab, men boede ikke sammen på dette tidspunkt.
- 19 Den 12. oktober 2017 anmodede de nederlandske myndigheder de litauiske myndigheder om at overtage sagsøgeren i hovedsagen med den begrundelse, at Republikken Litauen skulle anses for ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen i henhold til Dublin III-forordningens artikel 12, stk. 2 eller 3.
- 20 Den 12. december 2017 accepterede de litauiske myndigheder denne overtagelse.
- 21 Statssekretæren fremsatte den 2. februar 2018 et udkast til afgørelse om overførsel af sagsøgeren i hovedsagen til Litauen, og sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til udkastet, idet hun den 16. februar 2018 erklærede og frembragte bevis for, at hun var gravid.
- 22 Ved afgørelse af 12. marts 2018 besluttede statssekretæren ikke at behandle ansøgningen om tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på at ansøge om asyl, hvilken sagsøgeren i hovedsagen havde indgivet, med den begrundelse, at Republikken Litauen var ansvarlig for behandlingen af denne ansøgning (herefter »den omtvistede afgørelse«).
- 23 Den 20. juni 2018 fødte sagsøgeren i hovedsagen en datter i Nederlandene. En rapport af 3. august 2018, som sagsøgeren i hovedsagen havde fremlagt, og som to sagkyndige havde udarbejdet, konkluderede på grundlag af en sammenligning af genetisk materiale, at sagsøgerens ægtefælle med en til vished grænsende sandsynlighed var barnets far. Dette gælder ligeledes uden videre i henhold til nederlandsk ret, når barnet bliver født under ægteskabet.
- 24 Statssekretæren udstedte herefter en sædvanlig tidsbegrænset opholdstilladelse til sagsøgeren i hovedsagens datter, som var underlagt den begrænsning, at opholdet skulle finde sted »hos faren«.

- 25 Sagsøgeren i hovedsagen anlagde sag ved rechtbank Den Haag (retten i første instans i Haag, Nederlandene), som er den forelæggende ret, med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. Til støtte for søgsmålet gjorde hun gældende, at der var sket en tilsidesættelse af henholdsvis Dublin III-forordningens artikel 9, artikel 16, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, sammenholdt med det ufødte barns tarv på tidspunktet for indgivelsen af hendes ansøgning.
- 26 Hvad indledningsvis angår Dublin III-forordningens artikel 9 har den forelæggende ret anført, at den har forkastet argumentationen om en tilsidesættelse af denne bestemmelse i en mellemafgørelse af 4. april 2018. Den forelæggende ret er derfor bundet af denne vurdering, når der ikke foreligger et tvingende alment hensyn til at tage den nævnte afgørelse op til fornyet behandling.
- 27 Hvad dernæst angår forordningens artikel 17, stk. 1, har den forelæggende ret anført, at selv om den i lyset af denne bestemmelse i samme mellemafgørelse havde vurderet, at statssekretærens behandling i den omtvistede afgørelse var for begrænset, kunne denne vurdering imidlertid ikke opretholdes. I dom af 23. januar 2019, M.A. m.fl. (C-661/17, EU:C:2019:53, præmis 71), har Domstolen nemlig i mellemtiden fastslået, at betragtninger vedrørende barnets tarv ikke kan forpligte en medlemsstat til at gøre brug af artikel 17, stk. 1, og derfor at behandle en ansøgning, som det ikke påhviler den at behandle. Domstolens fortolkning af EU-retten udgør en tvingende grund til at fravige den vurdering, der blev anlagt i mellemafgørelsen.
- 28 Hvad endelig angår nævnte forordnings artikel 16, stk. 1, har den forelæggende ret anført, at denne bestemmelse ifølge sagsøgeren i hovedsagen skal gøres til genstand for en vid fortolkning i lighed med den fortolkning af den tilsvarende bestemmelse, som gik forud for den, der er indeholdt i Dublin II-forordningens artikel 15, stk. 2, og som Domstolen anlagde i dom af 6. november 2012, K (C-245/11, EU:C:2012:685), eftersom det, henset til barnets tarv, er uden betydning, at der endnu ikke fandtes et familieband mellem faren og det ufødte barn i morens hjemland.
- 29 Statssekretæren har derimod gjort gældende, at artikel 2 i den nederlandske borgerlige lovbog, første bog, kun vedrører borgerlige rettigheder og ikke opholdsrettigheder eller regler om den ansvarlige for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Desuden omhandler artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ikke beskyttelsen af et ufødt barn. Dublin III-forordningens artikel 16 omhandler derudover ikke afhængighedsforholdet mellem ansøgeren om international beskyttelse og dennes partner. Den fortolkning, som Domstolen anlagde i dom af 6. november 2012, K (C-245/11, EU:C:2012:685), er i denne henseende forældet, undtagen for så vidt som denne dom understreger kravet om, at der skal foreligge et familieband i hjemlandet. Endelig kan forordningen ikke længere finde anvendelse på datteren til sagsøgeren i hovedsagen, eftersom datteren i mellemtiden har opnået en tidsbegrænset opholdstilladelse, der giver hende ret til at bo hos sin far. For så vidt som dette tjener barnets tarv, kan familielivet varetages med begge forældre i Litauen.
- 30 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at sagsøgeren i hovedsagen, henset til tidspunktet for fødslen, var gravid i ca. medio september 2017, dvs. inden hun indgav sin ansøgning om international beskyttelse. I henhold til artikel 2 i den nederlandske borgerlige lovbog, første bog, foreligger der en forpligtelse til at betragte det barn, som sagsøgeren i hovedsagen var gravid med, som om det allerede var født, når dette er i barnets interesse.

- 31 Spørgsmålet er derfor, om EU-retten er til hinder for, at der tages selvstændig hensyn til det ufødte barns interesser ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, og når der træffes afgørelse om overførsel. Domstolen har i denne henseende allerede i dom af 23. januar 2019, M.A. m.fl. (C-661/17, EU:C:2019:53), fastslået, at det følger af Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, at bevarelsen af familiens enhed formodes at tjene barnets tarv bedst. For det første giver denne bestemmelse udtrykkeligt det barn, der bliver født efter asylansøgerens ankomst til en medlemsstats område, samme status som det barn, der ledsager denne sidstnævnte. For det andet er det fejlagtigt at antage, at denne enhed kan bevares under behandlingen af asylansøgningen i Litauen, eftersom barnets far ikke har opholdsret i denne medlemsstat.
- 32 Et andet spørgsmål, der skal undersøges, er, om anvendelsen af Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, er udelukket. Det fremgår nemlig af bestemmelsens ordlyd, at den kun omfatter sagsøgerens børn, brødre, søstre, far og mor, men ikke sidstnævntes ægtefælle. I dom af 6. november 2012, K, (C-245/11, EU:C:2012:685), fortolkede Domstolen imidlertid den tilsvarende bestemmelse, der gik forud for artikel 16, stk. 1, nemlig Dublin II-forordningens artikel 15, stk. 2, bredt.
- 33 For det tilfælde, at nævnte artikel 16, stk. 1, kan finde anvendelse, opstår ligeledes spørgsmålet, om sagsøgeren i hovedsagens graviditet har skabt et afhængighedsforhold til hendes mand i denne bestemmelses forstand. I denne henseende skal der tages hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren ikke har familie eller andre relationer i Litauen, at hun ikke taler denne medlemsstats sprog, og at hun ikke har midler til sit underhold. Der består i princippet et afhængighedsforhold mellem et meget ung barn og begge dets forældre.
- 34 Hvis det antages, at EU-retten ikke er til hinder for, at der tages hensyn til det ufødte barns interesser, ønsker den forelæggende ret endelig oplyst, om et sådant barns interesser indebærer, at de nederlandske myndigheder i henhold til Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, medmindre der forelå særlige omstændigheder, var forpligtet til, at sikre, at barnet kunne blive sammen med sin far under behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.
- 35 Under disse omstændigheder har rechtbank Den Haag (ret i første instans i Haag) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er EU-retten til hinder for, at der ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, i henhold til en bestemmelse i national ret tillægges hensynet til et barn, som asylansøgeren var gravid med på det tidspunkt, da hun indgav sin ansøgning, selvstændig betydning?
  - 2) a) Er Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, til hinder for, at denne bestemmelse finder anvendelse, når der er tale om ansøgerens ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, som ansøgningen indgives til?
b) Hvis dette ikke er tilfældet, skabte ansøgerens graviditet afhængighed i denne bestemmelses forstand af ægtefællen, som var faderen til det ufødte barn?
  - 3) Hvis EU-retten ikke er til hinder for, at der ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, i henhold til en bestemmelse i national ret tillægges hensynet til et ufødt barn selvstændig betydning, kan Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, da finde anvendelse på forholdet mellem det ufødte barn og dets fader, som har lovligt ophold i den stat, som ansøgningen indgives til?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det andet og det tredje spørgsmål

- 36 Med det andet og det tredje spørgsmål, som skal behandles samlet og først, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse, når der foreligger et afhængighedsforhold mellem enten en ansøger om international beskyttelse og dennes ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, hvor ansøgningen om en sådan beskyttelse er indgivet, eller mellem denne ansøgers ufødte barn og den ægtefælle, som ligeledes er far til dette barn.
- 37 I denne henseende bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til denne bestemmelse normalt lader ansøgeren og henholdsvis »vedkommendes barn, søskende eller forælder«, som har lovligt ophold i en medlemsstat, blive sammen eller sammenføres, når der består et afhængighedsforhold mellem dem, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, når barnet, barnets søskende eller barnets forældre eller ansøgeren, alt efter tilfældet, er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende personer skriftligt har udtrykt deres ønske herom.
- 38 Det skal fastslås, at det klart fremgår af ordlyden, at Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, ikke finder anvendelse i tilfælde af et afhængighedsforhold mellem en ansøger om international beskyttelse og dennes ægtefælle, idet et sådant afhængighedsforhold ikke er omfattet af denne bestemmelse.
- 39 Som den nederlandske regering og Europa-Kommissionen med rette har anført, er den fortolkning, som Domstolen anlagde i præmis 38-43 i dom af 6. november 2012, K (C-245/11, EU:C:2012:685), af udtrykket »andet familiemedlem«, der er anvendt i Dublin II-forordningens artikel 15, stk. 2, som gik forud for Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, uden betydning i denne henseende, eftersom sidstnævnte bestemmelse har erstattet dette udtryk med en udtømmende liste over personer, hvori ægtefællen eller den faste partner ikke er opført, selv om disse personer udgør en del af begrebet »familiemedlemmer«, således som disse medlemmer er defineret i Dublin III-forordningens artikel 2, litra g).
- 40 Det fremgår i øvrigt lige så klart af ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, at denne bestemmelse udelukkende finder anvendelse i tilfælde af et afhængighedsforhold, der involverer ansøgeren om international beskyttelse, enten når denne er afhængig af de personer, der er opregnet i denne bestemmelse, eller, omvendt, når disse personer er afhængige af denne ansøger.
- 41 Det følger heraf, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i tilfælde af et afhængighedsforhold mellem en sådan ansøgers barn og en af disse personer, såsom i det foreliggende tilfælde faren til dette barn, som ligeledes er ægtefælle til den i hovedsagen omhandlede ansøger om international beskyttelse.
- 42 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet og det tredje spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 16, stk. 1, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse, når der er et afhængighedsforhold mellem enten en ansøger om international beskyttelse og dennes ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, hvor ansøgningen om en sådan beskyttelse er indgivet, eller mellem ansøgerens ufødte barn og den ægtefælle, som ligeledes er far til dette barn.

Det første spørgsmål

- 43 Da den forelæggende ret ikke med sit første spørgsmål har henvist til nogen specifik EU-retlig bestemmelse, bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer Domstolen at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen efter omstændighederne at omformulere det spørgsmål, den forelægges. Med henblik herpå kan Domstolen fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, navnlig af forelæggelsesafgørelsens præmisser, udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til hovedsagens genstand er nødvendigt at fortolke (dom af 20.10.2022, Koalitsia »Demokratitjna Bulgaria – Obedinenie«, C-306/21, EU:C:2022:813, præmis 43 og 44 samt den deri nævnte retspraksis).
- 44 I det foreliggende tilfælde fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, således som det er anført i denne doms præmis 27, at den forelæggende ret i en mellemafgørelse, der er truffet i forbindelse med hovedsagen, oprindeligt har fastslået, at statssekretæren i den omtvistede afgørelse ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt virkningen af Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1. Denne ret synes imidlertid senere at have frafaldet denne vurdering efter afsigelsen af dom af 23. januar 2019, M.A. m.fl. (C-661/17, EU:C:2019:53).
- 45 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at den forelæggende ret med sit første spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstats lovgivning alene med henvisning til barnets tarv pålægger de kompetente nationale myndigheder at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger, når denne var gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning, selv om de kriterier, der er fastsat i denne forordnings artikel 7-15, udpeger en anden medlemsstat som ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.
- 46 I denne henseende bemærkes, at det følger af Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 1, at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af en enkelt medlemsstat, som er den medlemsstat, der efter kriterierne i denne forordnings kapitel III, som omfatter artikel 7-15, er udpeget som ansvarlig.
- 47 Som en undtagelse til denne artikel 3, stk. 1, fastsætter Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, imidlertid, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter sådanne kriterier.
- 48 Som den nederlandske regering har påpeget, har Domstolen i præmis 72 i dom af 23. januar 2019, M.A. m.fl. (C-661/17, EU:C:2019:53), nærmere bestemt fastslået, at Dublin III-forordningens artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke pålægger en medlemsstat, der efter de i denne forordning fastsatte kriterier ikke er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, at tage hensyn til barnets tarv og selv behandle denne ansøgning i henhold til nævnte forordnings artikel 17, stk. 1.
- 49 Det må imidlertid konstateres, at det også fremgår af denne dom, at intet er til hinder for, at en medlemsstat behandler en sådan ansøgning med den begrundelse, at en sådan behandling tjener barnets tarv.

- 50 Domstolen fastslog nemlig ligeledes i den nævnte dom, at det klart fremgår af selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, at denne bestemmelse, der har til formål at bevare medlemsstaternes prærogativer i forbindelse med udøvelsen af retten til at yde international beskyttelse, ved at give hver medlemsstat mulighed for selvstændigt ud fra politiske, humanitære eller praktiske overvejelser at acceptere at behandle en ansøgning om international beskyttelse, selv om den ikke er ansvarlig efter forordningens kriterier, overlader det til deres skøn at beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, uden at det underlagt nogen særlig betingelse. Henset til rækkevidden af den skønsbeføjelse, som medlemsstaterne således er tillagt i denne forordning, tilkommer det den pågældende medlemsstat at afgøre, under hvilke omstændigheder den ønsker at gøre brug af den mulighed, der tillægges ved denne artikel 17, stk. 1, og at acceptere selv at behandle en ansøgning om international beskyttelse, som den ikke er ansvarlig for efter de kriterier, der er defineret i nævnte forordning (jf. i denne retning dom af 23.1.2019, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2019:53, præmis 58-60 og 71).
- 51 I det foreliggende tilfælde fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at bestemmelsen i den nederlandske borgerlige lovbog, hvorefter et ufødt barn, skal anses for allerede at være født, når dette er i barnets interesse, ifølge den forelæggende ret forpligter de nationale myndigheder til alene af den grund at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, når denne var gravid på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, selv om de kriterier, der er fastsat i Dublin III-forordningens kapitel III, udpeger en anden medlemsstat som ansvarlig for ansøgningen.
- 52 Ifølge denne ret pålægger denne bestemmelse i national ret under sådanne omstændigheder de nederlandske myndigheder at gøre brug af den mulighed, der følger af den diskretionære klausul, der er fastsat i denne forordnings artikel 17, stk. 1.
- 53 Under disse omstændigheder påhviler det den forelæggende ret at undersøge, om de kompetente nationale myndigheder i hovedsagen har tilsidesat national ret ved at afslå den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren i hovedsagen indgav, selv om hun var gravid på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen.
- 54 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstats lovgivning alene med henvisning til barnets tarv pålægger de kompetente nationale myndigheder at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, når denne var gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning, selv om de kriterier, der er fastsat i denne forordnings artikel 7-15, udpeger en anden medlemsstat som ansvarlig for at behandle denne ansøgning.

Sagsomkostninger

- 55 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke finder anvendelse, når der er et afhængighedsforhold mellem enten en ansøger om international beskyttelse og dennes ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, hvor ansøgningen om en sådan beskyttelse er indgivet, eller mellem ansøgerens ufødte barn og den ægtefælle, som ligeledes er far til dette barn.

- 2) Artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 604/2013

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstats lovgivning alene med henvisning til barnets tarv pålægger de kompetente nationale myndigheder at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, når denne var gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning, selv om de kriterier, der er fastsat i denne forordnings artikel 7-15, udpeger en anden medlemsstat som ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Underskrifter